

Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ

Καλοκαίρι 2011
Τχ. 157-158

25

αξιοπιστία στην πραγμάτευση κι αφετέρου φωτίζει πληρέστερα το πρόσωπο του πεζογράφου. Βέβαια θα μπορούσε εδώ να παρατηρήσει κανείς ότι τα αποσπάσματα είναι μάλλον πολλά και ενίοτε ιδιαίτερα εκτενή, με αποτέλεσμα να σκιάζουν το λόγο της κριτικού, αλλά να φαίνονται και πλεοναστικά, εφόσον στο επόμενο μέρος υπάρχουν ολόκληρα τα κριτικά σημειώματα από τα οποία αποσπώνται («ΠΙ. Κριτικογραφία»), ενώ θα ήταν επίσης πιο πρακτικό και οι παραπομπές να γίνονται σ' αυτό το μέρος, όπου άλλωστε καταγράφονται και τα έντυπα των πρώτων δημοσιεύσεων. Δεν είναι λιγότερο σημαντικά και τα βιβλιογραφικά στοιχεία, τα οποία αναφέρονται σε όλες τις δραστηριότητες του συγγραφέα. Πρώτα πρώτα γιατί αυτό διευκολύνει τις εργασίες του μέλλοντος και απαλλάσσει τους μελετητές από κόπο και χρόνο που θα έπρεπε να διαθέσουν, για να τα εντοπίσουν. Και ύστερα γιατί έτσι δια-γράφεται πληρέστερα η πολύπλευρη προσωπικότητα του Περικλή Σφυρίδη, ο οποίος δεν αρκείται στη γραφή των κειμένων, αλλά επιδίδεται και στην οργάνωση

μιας σειράς εκδηλώσεων λογοτεχνικού και καλλιτεχνικού χαρακτήρα, οι οποίες τον αναδεικνύουν σε έναν πραγματικό ακτιβιστή της τέχνης, όπως έγραφα άλλοτε (βλ. σ. 296 στην κρινόμενη έκδοση). Συμπερασματικά θα μπορούσαμε να πούμε πως η έκδοση της Σωτηρίας Σταυρακοπούλου συνιστά πολύτιμη συμβολή στη μελέτη του πεζογραφικού έργου του Περικλή Σφυρίδη, ενώ είναι σημαντική και για τα στοιχεία υποδομής που συνάγει και διασώζει, υποδομής που τόσο χρειάζεται η νεοελληνική λογοτεχνία. Παράλληλα, μέσα κυρίως από τον πίνακα των πολιτιστικών δραστηριοτήτων, προβάλλει ανάγλυφη η λογοτεχνική και καλλιτεχνική ζωή της Θεσσαλονίκης των τελευταίων τριάντα χρόνων. Όπως φαίνεται τόσο από την παρούσα εργασία όσο κι από τις *Παραφυάδες II*, η Σταυρακοπούλου αξιοποιεί αποτελεσματικά το αρχείο που ο πεζογράφος της εμπιστεύθηκε το 2006 κι από την άποψη αυτήν ο Σφυρίδης πρέπει να αισθάνεται πολύ τυχερός.

Γιώργος Αράγης

Κ. Θλιμμένος Μου 'πε ο ποιητής να σου τηλεφωνήσω, πεζογραφήματα, Ύψιλον/βιβλία, Αθήνα 2009.

Το βιβλίο που έχει αυτόν τον παράξενο τίτλο είναι μια συλλογή δέκα πεζογραφήματων ή διηγημάτων. Κρίνοντας από τον τίτλο θα 'λεγε κανείς πως αποτελεί έναν τόμο ευθυμογραφήματων. Κι είναι αλήθεια πως τα κείμενά του είναι γραμμένα με αρκετά αλέγρο τρόπο και κάποτε με σπιρτσόζικο χιούμορ. Όμως δεν πρόκειται για ευθυμογραφήματα, γιατί και μελαγχολία αναδίνεται συχνά μέσα

από αυτά και σοβαρά θέματα πραγματεύονται και αξιόλογο προβληματισμό προϋποθέτουν. Ο αφηγηματικός λόγος του Κ. Θλιμμένου έχει τον αυθορμητισμό, την ελαφρόδα και την αμεσότητα του καθημερινού προφορικού λόγου. Αυτός ο λόγος έχει τη χάρη της φυσικής κουβέντας και εκφέρεται σαν να απευθύνεται σ ένα διπλανό οικείο πρόσωπο. Συχνά άλλωστε έχουμε διαλογικά κομμάτια, τα οποία έχουν τον ίδιο «αγοραίο» χαρακτήρα της καθημερινής κουβέντας. Εργαστηριακή επεξεργασία αυτού του λόγου δεν διακρίνεται στα κείμενα του τόμου. Δεν διακρίνεται, αλλά «δεν διακρίνεται» δεν ση-

μαίνει ότι δεν υπάρχει. Θέλω να πω ότι δεν πρέπει να μας ξεγελά, αυτή η φαινομενικά εύκολη γραφή, πως είναι ακατέργαστη και αβασάνιστη. Ούτε εύκολη, ούτε αβασάνιστη είναι, απλώς είναι η γραφή που ταιριάζει καλύτερα σ' αυτόν που τη χρησιμοποιεί. Ο τρόπος με τον οποίο μπορεί να πει καλύτερα αυτά που θέλει να εκφράσει. Είναι φανερό πως ο Κ. Θλιμμένος δεν θέλει να αρθρώσει έναν επιτηδευμένο, σοβαροφανή, ακαδημαϊκό αφηγηματικό λόγο. Στο κείμενο «Σαλπάροντας με το Χάρη» διαβάζουμε, ανάμεσα σε άλλα, τα ακόλουθα: «Σε κάποιο γεύμα, πέρσι, παρευρισκόταν κι ένα χούφταλο, γλωμός σαν πτώμα. Αυτός αν φάει κοκορέτσι, σκέφτηκα, θα τα τινάξει. Αλλά το πτώμα, αφού ντερλίκωσε, μας πέθανε στις μεγαλοστομίες περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της σωτηρίας του κόσμου, και άλλα ηχηρά. Σφιγγόμυνα να μην τον κιάξω: "Ρε γέρο, παχιά λόγια να σου πω, όσα θές". Τέλος δεν άντεξα και παίρνοντας και την κυρία, με την οποία σχετιζόμουν τότε, φύγαμε». Δεν είναι κάτι συμπτωματικό, μια τυχαία αντίδραση ενός αφηγηματικού προσώπου. Όλη η δομή του λόγου στα δέκα «πεζογραφήματα» της συλλογής, αλλά και η συνολική στάση του συγγραφέα, είναι σαφώς αντιστομφώδης, ανεπιτήδευτη, ντόμπρα και λιτή. Είναι όμως και αποτέλεσμα γλωσσικού εργαστηρίου; Εργαστηρίου, κατά τον τύπο του Ε. Χ. Γονατά, ασφαλώς δεν είναι. Αλλά εργαστηρίου, με την έννοια του προσεγγμένου και δουλεμένου λόγου, ασφαλώς είναι. Η τόσο φυσική αφηγηματική ροή δεν είναι προϊόν γραφής που γράφεται στο γόνατο. Άλλωστε, όπως θα δούμε παρακάτω, τα πάντα είναι μελετημένα ως την τελευταία λεπτομέρειά τους και υπηρετούν συγκεκριμένους στόχους. Δεν θυμούμαι να μου έχει τύχει άλλοτε

να διαβάσω κείμενα έτσι απροσποίητα γραμμένα που να θίγουν με τόση ευθυκρίσια σημαντικά ζητήματα της ζωής. Ας σημειωθεί πως το *Μου 'πε ο ποιητής να σου τηλεφωνήσω* δεν είναι η πρώτη πεζογραφική δουλειά του Θλιμμένου. Πριν από οχτώ χρόνια είχε προσηγηθεί το *Η γιαγιά μου τα Βαλκάνια*, μια συλλογή από έντεκα διηγήματα. Η συλλογή αυτή, που μάλλον πέρασε απαρατήρητη, έδειχνε πως είχε πίσω της αρκετό δρόμο αφανούς προετοιμασίας. Θέλω να πω ότι *Η γιαγιά μου τα Βαλκάνια*, αν και αποτελούσε εκδοτική πρωτιά, δεν έπαυε να είναι μια συλλογή ώριμων κειμένων. Το γεγονός ότι πέρασε απαρατήρητη δεν σημαίνει τίποτε άλλο από την ανεπάρκεια της λογοτεχνικής μας κριτικής. Πάντως για το ειδικότερο θέμα που συζητώ, τη γλωσσική έκφραση, η πρώτη συλλογή δεν είχε τίποτε να ζηλέψει από τις σύγχρονες προσπάθειες της δόκιμης διηγηματογραφίας μας. Κι ήταν φανερό πως είχε πίσω της ένα υπολογίσιμο στάδιο γλωσσικής προπαίδειας. Μ' αυτό το κεκτημένο θα μπορούσε ο Θλιμμένος να συνεχίζει να γράφει τα επόμενα πεζά του με αρκετή επιτυχία. Όμως δεν αρκέστηκε σ' αυτό. Αναζήτησε ένα πιο ελεύθερο, πιο πηγαίο, πιο κουβεντιαστό, πιο άμεσο τύπο λόγου. Έχουμε λοιπόν να κάνουμε με μια κατάκτηση κι όχι μ' ένα τυχαίο δώρο που έπεσε από τον ουρανό. Θεωρώ επιπλέον αξιοπρόσεχτο το γεγονός ότι, αν και ο πεζογράφος αυτός διαθέτει εξαιρετική παιδεία, προτίμησε να εκφραστεί μ' ένα λόγο ελεύθερο από τα γλωσσικά φορτία και τα παρεπόμενα της ακαδημαϊκής παιδείας. Όπως κάθε λογοτέχνης, έτσι και ο συγγραφέας του *Μου 'πε ο ποιητής να σου τηλεφωνήσω* έχει τις ιδιαιτερότητές του ή, αλλιώς, τις τεχνοτροπικές ιδιοτυπίες του. Τους ευρηματικούς τρόπους με τους

οποίους πραγματώνει τους συγγραφικούς στόχους του. Έτσι, ανάμεσα σε άλλες ιδιαιτερότητες, προέχει η τάση του να συσχετίζει, να συγκρίνει, να αντιπαραθέτει από ορισμένη λυσιτελή άποψη καταστάσεις, γεγονότα, συμπεριφορές, αισθήματα, κ.λπ. Ας δούμε πως γίνεται αυτό στην πράξη.

Στο πρώτο κείμενο του βιβλίου, που επιγράφεται, «Βαθμολογώντας με ακρίβεια», έχουμε ένα δάσκαλο-αφηγητή που θέλει να βαθμολογήσει με ακρίβεια τα γραφτά των μαθητών του. Στο μεταξύ έχει μιλήσει στους μαθητές του για τη μεγάλη ακρίβεια που διέπει τη μαθηματική σκέψη. Ανάμεσα στους μαθητές των προηγούμενων χρόνων είναι και το Κατερινάκι –μεταξύ τους υπάρχει μια αμοιβαία τρυφερή συμπάθεια, όχι ακριβώς ερωτική. Ο αφηγητής το συναντάει κάποτε στο δρόμο και το χαϊρετάει με δαγκωμένα αισθήματα: το Κατερινάκι κουτσαίνει. «Πέρσι, δεκαοχτώ χρόνων κοπέλα πια, λίγο έλειψε να πάει σαν το σκυλί στ' αμπέλι, όταν τράκαραν με τη μηχανή του φιλαράκου της. Τρελαίνομαι, όταν σκέφτομαι ότι ο δρόμος ήταν δίχως σήμανση, το αγροτικό δεν είχε φρένα και δεν φορούσαν κράνος τα παιδιά. Την είδα σήμερα που κούτσαινε και... Αχ! Έχει χτυπήσει στη σπονδυλική στήλη της. Αφήστε τα...» Αυτός είναι εδώ ο ένας όρος της συγκριτικής αντιπαράθεσης. Έπεται ο δεύτερος. «... σε μια πολύ οργανωμένη χώρα του Βορρά», λέει ο αφηγητής, «ανέμενα το τρέινο, σε κάποιον κόμβοσταθμό που πάθαινες την πλάκα σου από τις πολλές πλατφόρμες και γραμμές». Ταυτόχρονα παρακολουθεί την ακρίβεια της ώρας με την οποία φτάνουν οι συρμοί –ακρίβεια ενός λεπτού. Μια παρέα μάλλον μεσογειακών μεταναστών περιμένει να ξεπροβοδίσει μια γυναίκα με μωράκι. Φιλιοούνται κι αγκαλιάζονται μόλις βλέπουν να μπαίνει στο σταθμό η αμαξοστοιχία

των 8 και 1 λεπτό. Όμως η αμαξοστοιχία δεν σταματάει στη δικιά τους πλατφόρμα και η παρέα των μεταναστών αιφνιδιάζεται. Η δική τους αμαξοστοιχία θα έρθει στις 8 και 2, έτσι είναι το πρόγραμμα. Ο αφηγητής αισθάνεται ενοχλημένος απ' αυτή την ακρίβεια των 8 και 1 και των 8 και 2. Σκέφτεται πως στις χώρες τις οργανωμένες με τόση ακρίβεια οι νέοι αυτοκτονούν περισσότερο από τις ανοργάνωτες μεσογειακές. Σκέφτεται τη μεσογειακή φύση. Προτιμάει το Νότο. Έτσι για να διορθώσει –ξεναδιορθώσει– με μεσογειακό πνεύμα τα γραφτά των μαθητών του πηγαίνει σ' ένα καφενείο, μέσα στην ανακατωσούρα και τη φασαρία. Πίνει αρκετό ούζο και διορθώνει πολύ χαλαρά. Την άλλη μέρα, με καθαρότερο μυαλό, σαν την «ποιητική ιδέα» του Καβάφη, πηγαίνει στο νου του το θέμα της βαθμολογίας με ακρίβεια. Από το ένα μέρος είναι το παράδειγμα των αμαξοστοιχιών (8 και 1, 8 και 2). Από το άλλο μέρος είναι: «ο δρόμος ήταν χωρίς σήμανση, το αγροτικό δεν είχε φρένα και δεν φορούσαν κράνος τα παιδιά». Ο δάσκαλος-αφηγητής ψάχνει, ανάμεσα στις δυό νοοτροπίες, να βρει το δικό του μέσο όρο της ακριβούς βαθμολογίας των γραφτών. Κάπως έτσι. Πρέπει να πω ότι το «Βαθμολογώντας με ακρίβεια» δεν απαρτίζεται μόνο από ό,τι προανάφερα. Κι επίσης ότι τα παραπάνω δένονται μέσα στο πλαίσιο του κειμένου, έτσι ώστε να συναποτελούν ένα οργανικό σύνολο μαζί με όλα τα υπόλοιπα συστατικά του «πεξογραφήματος».

Κάτι παρόμοιο, αλλά πάνω σε διαφορετικό ζήτημα, συμβαίνει στο δεύτερο κείμενο του βιβλίου, που επιγράφεται, «Σαλπάροντας με τον Χάρη». Ο Χάρης είναι φίλος του αφηγητή, συνάδελφος καθηγητής στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, όταν οι

ιδεολογικές ελπίδες και τα όνειρα του Χάρη πήραν τέλος, εκείνος στράφηκε προς την ομορφιά της φύσης. Μέσα σε τρία χρόνια κατάφερε να στήσει μόνος του ένα εννιάμετρο σκάφος και να το ρίξει στη θάλασσα, στο Λαύριο. Όμως ο Χάρης είχε απέναντί του ένα αξιέπραστο «φράγμα», τη Μακρόνησο, όπου είχε βασανιστεί ο πατέρας του τα σκληρά χρόνια του Εμφύλιου. «Φράγμα»-φάσμα. Ξεκινάει από το Λαύριο, αλλά δεν ξεπερνάει τη Μακρόνησο. Ωσπου κάποτε, βοηθώντας οι συνθήκες της μέρας, πλησίασε το νησί από τη βορινή του πλευρά. «Και ξαφνικά ανοίχτηκε μπροστά» του «μια ακρογιαλιά λευκή σαν όραμα.» Κοντολογίς ο Χάρης, χάρη στη λευκή ακρογιαλιά και τα υπόλοιπα εκείνης της μέρας, ξεπερνάει το «φράγμα» του κολαστήριου νησιού, βλέπει τον κόσμο σαν «άγρια φάρα», ελευθερώνεται ψυχολογικά, και λίγες μέρες ύστερα σαλπάρει, μαζί με τον αφηγητή, για τις αρχαίες και τις σύγχρονες ομορφιές της Θήρας. Τις ομορφιές και τις συνεπαγόμενες προεκτάσεις τους...

Θα επιμείνω σ' ένα ακόμα κείμενο της συλλογής, στο ομώνυμο του τόμου. Θα συντομέψω όσο γίνεται, γιατί το κείμενο αυτό έχει τέτοια ανοίγματα που θα μπορούσε να με παρασύρει να γράψω σελίδες. Είναι Σάββατο βράδι. Ο αφηγητής κάθεται μόνος του στο σπίτι του. Η γυναίκα του και οι κόρες του έχουν πάει σε μια «κουλτουριάρικη» εκδήλωση. Μελαγχολεί για τη γενική κατάσταση του τόπου. Καθώς συγυρίζει τη βιβλιοθήκη του, βρίσκεται στο τέλος με μια ποιητική συλλογή στο χέρι. Την ανοίγει. Ο ποιητής γράφει σ' ένα ποίημα πως, με το φιατάκι του, κάνει συχνά τη διαδρομή Αθήνα-Παρνασσός, Παρνασσός-Αθήνα. Περνάει και από τη Χαϊρώνεια, την πατρίδα του Πλούταρχου. Δεν βλέπει όμως τίποτα που να τον θυμίζει, δεν

υπάρχει ανδριάντας η κάτι που να δείχνει πως εδώ γεννήθηκε. Έστω. Όμως τα λόγια του Κοραή: «ό,τι μάλιστα μ' ελύπησεν περισσότερο είναι του καλού Πλούταρχου της εικόνας η έλλειψις», μέσα από συνειρμούς και διαφορούμενους συσχετισμούς του ποιητή, φτάνει να του προκαλέσει μια μάλλον έντονη ειρωνική αντίδραση. Έτσι, βάνοντας απέναντι στο έργο του Πλούταρχου και στη σημασία του τη φράση του Κοραή, καταλήγει να σχολιάσει εμφαντικά: «Μένω εμβρόντητος». Ο αφηγητής, διαβάζοντας το ποίημα, αντιδράει με τον δικό του τρόπο: «Τόση έξαψη», λέει για τον ποιητή, «που τελικά μένει εμβρόντητος!... Μα τι λέει; αναρωτήθηκα. Πήγα να γελάσω, αλλά στο νου μου ήρθε το πρόσωπο του φίλου μου Βασίλη, όταν μονόμισθος με τέσσερα παιδιά, απόμεινε εμβρόντητος διαπιστώνοντας την απουσία παίχτη σε παιχνίδι του Πανωνίου.» Ο συσχετισμός δεν είναι καθόλου τυχαίος. Ο αφηγητής τα έχει χαλάσει τελευταία με το μοναδικό του φίλο Βασίλη, γεγονός που του στοιχίζει. Γιατί τα χάλασε; Για κάτι «προσωπικές υποθέσεις». Ο αφηγητής, έχοντας έντονες συναφείς μνήμες, αγόρασε ένα παλιό τζουκ-μποξ που δεν το δέχεται στο σπίτι του η γυναίκα του και μένει ακόμα στο παλαιοπωλείο. Κάποτε ο αφηγητής πείραξε το φίλο του Βασιλάκη για τη φανατική του προσήλωση στον Πανώνιο. Εκείνος του ανέφερε την υπόθεση του τζουκ-μποξ και ψυχράθηκαν. Τώρα ο αφηγητής θέλει να τηλεφωνήσει στο φίλο του να τα ξαναφτιάξουνε, αλλά δεν ξέρει πως ακριβώς να του μιλήσει, μην και τα κάνει χειρότερα. Διαβάζοντας όμως ένα άλλο ποίημα του ίδιου ποιητή, που μιλάει για τα «Κοτσυφάκια της Αγίας Παρασκευής», φωτίζεται. Εκεί ο ποιητής, όπως και στο ποίημα που αναφέρεται στην «Πλατεία του Άϊ

Γιάννη» της Αγίας Παρασκευής πάλι, θέτει το ζήτημα των «προσωπικών υποθέσεων». Ότι δηλαδή όταν κάποιος σχετίζεται αισθηματικά με κάτι, όσο ασήμαντο κι αν φαίνεται αυτό στους άλλους, έχει να κάνει με τα εσώψυχά του. Με «υποθέσεις» συνελπώς «προσωπικές» που δεν σηκώνουν συζήτηση. Το κείμενο τελειώνει με τα ακόλουθα λόγια του αφηγητή: «Νιώθω ν' άναψε μια στίθα μέσα μου.
»Θα του τηλεφωνήσω.
»Βρήκα και τα λόγια που πρέπει να του πω.
»Θα του πω:
»-Βασιλάκη, ένας ποιητής γράφει για μας και μου 'πε να σου τηλεφωνήσω. Όλα αυτά που έχουμε αίσθημα μαζί τους, Πανιώνιος, τζουκ-μποξ, προσωπικές υποθέσεις, είναι σπουδαία πράγματα. Από κάτω ρέει η ποίησή μας!
»Είναι πανέξυπνος, θα καταλάβει.»
Το ίδιο βέβαια το κείμενο δεν είναι τόσο απλό και μονόχορδο όπως το παρουσίασα εδώ. Τα περισσότερα θα τα βρει ο αναγνώστης όταν το διαβάσει ολόκληρο.
Τα τρία «πεξογραφήματα» που σχολίασα, είναι κατά τη γνώμη μου,

τα καλύτερα του τόμου. Έχουν όμως άξιους συμπαραστάτες όλα τα υπόλοιπα. Ελπίζω να φάνηκε από το σύντομη παρουσίασή τους η βασική τάση του συγγραφέα να συσχετίζει παραγωγικά καταστάσεις, γεγονότα και αισθήματα, ώστε να φτάνει σε δοκιμα αποτελέσματα. Να αναδείχνει, μέσα από ασήμαντες φαινομενικά λεπτομέρειες, τις νευραλγικές πλευρές της καθημερινότητας. Η, αλλιώς, τους ζωτικούς δεσμούς που έχουν τα απλά γεγονότα με τα βαθιά τους κίνητρα. Φυσικά για να φτάσει κανείς να κάνει τέτοιες αποκαλύψεις χρειάζεται να διαθέτει ανάλογο προβληματισμό. Κάτι που δε φαίνεται να λείπει από το συγγραφέα του Μου πε ο ποιητής να σου τηλεφωνήσω. Αντίθετα, μέσα από τα γραφτά του γίνεται αισθητή, τόσο η σοβαρή παιδεία του, όσο και το φιλέρευνο πνεύμα του. Πράγματα που δεν είναι άσχετα, ίσως, με τη μετρομένη ολιγογραφία του. Εστω, καλύτερα να γράφει κανείς λίγα και καλά παρά πολλά και φλύαρα.

Δεκέμβρης 2010

Περικλής Τσελίκης

Γιώργος Χ. Θεοχάρης

Από μνήμης, ποιήματα, εκδ. Μελάνι 2010

Η μνήμη είναι μια από τις κύριες τροφούς της ποίησης. Από τη μνήμη εμπνέονται και αντλούν θέματα όλοι οι ποιητές. Ας θυμηθούμε μόνο το προλογικό ποίημα του Α. Κάλβου όπου τα ποιήματα χαρακτηρίζονται «θρέμματα περωτά» της Μνημοσύνης. Ο Γιώργος Θεοχάρης όχι μόνο σ' αυτή, αλλά και στη συλλογή «Ενθύμιον» (2004) αποκλειστικά στηρίζεται στη μνήμη. Ας μη νομίσει όμως ο αναγνώστης ότι η φαντασία δεν παίζει ρόλο στην ποιητική του

δημιουργία.

Όταν τα ίχνη, σύμφωνα με την ψυχολογία, τα «εγγραμμάτα» στη φαιά ουσία του εγκεφάλου των παραστάσεων, των ψυχικών εικόνων δηλαδή, διεγείρονται από κάποια αφορμή διαμέσου της μνήμης, τότε ο ποιητής με τη βοήθεια της φαντασίας ενεργεί διαμορφωτικά και αυτές τις μνημονικές παραστάσεις τις ξαναπλάθει, τις μετασχηματίζει σε παραστάσεις φανταστικές. Αυτή είναι η δημιουργική συνδρομή στη μνήμη της φαντασίας. Ο Γ. Θεοχάρης λοιπόν, όπως και κάθε άλλος αληθινός ποιητής, δεν παραθέτει απλώς στα ποιήματά του τις εμπειρίες και τα βιώματά του αλλά τα αναδημιουργεί και τα